

ZORION-BIDETIK

Bizitza zear
zorion-aize
nai arnastu?...
Mingain zitalez
ez jñor, otoi,
zirikatu.

Euzki-estaía
illaun zuria
garitzan lez,
bare ta mazal
zabiltz, tai barik,
on egiñez.

Ezti, me, samur,
urdin, sutsua
bedi nainun,
gotzonarena
zure dirdaizko
begirakun.

Zure abotsa,
ixil, geldia
espe iduri;
uler bearrak
bakar ulertuz
soil ta urduri.

Zure eskuak, *zeri*
Lili-buru bi
txit zuriak,
estutzekoan
usain gozoa
darienak.

Ta, zure oiñak?
Aingeru-ego
arin-lerden:
txarrerako sor,
onerako gert
an ta emen.

Eta azpikeriz
oiñok ba'zinduz
min-zauritu,
ager zakioz
lore antzera
barre argitsu.

Eguzkiak noiz
goria peitu?
Egundo bez.
Olan bizirik
beti zara zu
zori onez.

ESKU UTSAK

Ez dakit nik, baiña bai laiño ta mendiak..
Min dot biotz erdian, oso ikaragarri;
lotsa naz soin dardara, matrail-azal gorri.
Naita luzez bizi, uts dodaz esku biak.

Min baltzez zamaturik mozkortua nabil:
negar-ibai begiak ta buru apala.
Norantza zuzen daiket ene urrats argala?
Ai, ene! Zer gerta yat? Eskale naz zirtzil.

Bai, aritz-kima luze ene esku igarrak...
 Ez bai-dira egundo ezertara saia,
 ezta iñoiz be oratu ez atxur, ez laia.
 Ta gaur dakustaz miñez, erreka idor, utsak...

Noizka giz-barne griña garatu orduan,
 ames urdin oingreak eio ditut zoro;
 baita baratze zear larrosa ta mao,
 sarri laztandu bere, irrika mosuan.

Eta zer? Mintza naiten orain lots gorrian:
 ez dot lur gaiñez bein be sokillik irauli,
 ez muño-egalean sasirik ebagi,
 ez zugatzik birlandu ibai-saietsian.

Ez dot iñoiz azatzik soloan atera,
 ezta oraindikarren azirik ezkotu,
 artorik ez garirik igitaiz ikutu,
 Jainkoaren esana jaurtiz ezkerrera.

Ez dakit nik, baiña bai laiño ta mendiak...
 Geroztik naz gau t'egun zerurantz azartu,
 urdiñaren ixilla nairik estalgetu:
 mendeko nau, alan be, ezin-atz lodiak.

Jauna, Jauna/erruki zakidaz or goitik,
 ez nagizu betikoz albora egotzi.
 Zuk, arren, nagizu indar-orioz igurtzi,
 ta nire atzak dozuz arnariz jantzirik.

Oi, nere ereskin ai-zale, ixil-ekkon aratza:
 ots samiñez, otoi, birlora nire ames-baratza.

Bai, ta liliak sortuko ezker-eskoi bidean,
 igarra barriz piztuko biotz-barren jausian.

BERANDUEGI?

Gure maitasuna, biotzaren kimu,
 lapur aiñakoa yata begitantzen;
 ez bat eta ez bi, uste ezik yatorku,
 eriotza bera lez dala gertatzen.

Maite dozun arek —ez zuk opa edu—
 baietza leialki ez dautzu esaten;
 ur dozun biotza, naiz luze bizitu,
 ezta, ez, bertatik maitean igarten.

Ta zure ereguak aintzat ez arturik,
 epe txit aundia lauskitu ondoren,
 dituzun samiñak lepo-gaiñ botarik,

barriz bideari bakarrik eltzean,
 atarian leraz zaitu besarkatzen,
 biotza daularik irakin betean.

OLERKARIA

Ez daki norantza; doiñuz josia,
 korkor doa gure olerkaria.
 Goi-argia dau ixuritzen,
 biotzak orruz dardaratzen.

Doala, urrats-me, marmux, betillun,
 gau-zatiz jantzia joaku zurrún;
 izarren ameslari dabil,
 joan eta joan ez gurbil.

Zer al dok esan nai, koplari kutun,
 kalea ipiñirik doiñutan astun?
 Barruan zer dauskuk nai itsatsi,
 kanta ta kanta ezin-etsi?